

som ved litterære Værker er klart, hvad der kan kaldes Offentliggørelse, ligesom der ikke bestaar en tilsvarende skarp Grænse mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader, jævnfør det ovenfor til § 32 bemærkede. Muligvis kunde man — i Tilslutning til nogle fremmede Retsforfatninger — lade Kreditorernes Ret indtræde, saa snart Værket maa siges at være færdigt, hvilket eventuelt maatte afgøres ved Skøn. Men da dels dette Skøn er usikkert og dels ikke alle færdige Værker egne sig til Offentliggørelse, f. Eks. intime Scener af Kunstnerens og Benner's Privatliv, vilde man maasse herved gaa Kunstneren vel nær; og det foreslaas derfor at kræve, at denne særlig har lagt for Dagen, at han anser Værket egnet til Afhændelse eller anden Offentliggørelse. — Medens de anførte Grunde føre til ogsaa udtrykkelig indenfor de angivne Grænser at udelukke Kreditorerne fra at bortselge selve det originale Kunstværk, er det omvendt fundet rigtigst kun at begrænse Kreditorernes Ret for Kunstnerens Levetid. Det er nemlig i den Grad normalt, at afdøde Kunstneres samtlige Arbejder — derunder ogsaa Skitser, Studier o. l. — bortselges, uden at Kunstnerens Anseelse i det almindelige Omdømme derved anses udsat for nogen Fare, at det turde være unødvendigt at fastholde nogen Sidskrænkning i Kreditorernes Ret, naar han er død og derved Muligheden for yderligere Bearbejdelse eller Fuldførelse er udelukket. Selv om denne Regel i enkelte sjældne Tilfælde kan føre lidt vel vidt, vil den modsatte Regel, saaledes som disse Genstande nu en Gang normalt behandles, sikkert føre til langt flere og større Ubilligheder i modsat Retning. Den nyeste og i mange Retninger mest fremfødne Lov i dette Omne, den belgiske — vistnok den eneste Lov, som giver mere detaillerede Regler om dette Spørgsmaal — fastholder ogsaa i Art. 9 en lignende Begrænsning af Reglen om Kunstværker i Modsatning til, hvad der gælder ved litterære Værker.

Til § 36.

Denne Paragraf stemmer i det hele med L. 1864 § 1, 2det Stykke. Udtrykket „taber sin strafbare Karakter“ er omfremvet til „bliver lovlig“, fordi her jo ikke blot er Tale om Straf, men ogsaa om Konfiskation og Erstatning. I Stedet for „uvæsentlige Forandringer“ foreslaas „mindre væsentlige“ etc., fordi Udtrykket „uvæsentlige“ formentlig kunne friste til en altså snæver Fortolkning af Reglen i

Praksis. At Gengivelse efter en anden Gengivelse er ulovlig, er vel selvfølgelig og maatte ogsaa uden særlig Udtalelse antages.

Til § 37.

Denne Bestemmelse, der til dels svarer til § 14, nævner nogle Undtagelser fra den almindelige Regel i § 36 om, at Gengivelser ere forbudte. Nr. 1 svarer nærmest til § 14 Nr. 2, og en tilsvarende Regel findes i flere fremmede Love¹⁾. Den under Nr. 2 foreslaaede Regel kan formentlig ikke vække Betænkelighed. Regler svarende til de her omtalte findes ikke i Lov af 31. Marts 1864.

Til § 38.

For at undgaa unødige Gentagelser foreslaas her en simpel Henvisning til Reglerne i §§ 16, 17 og 19, hvorved ingen Tvivl vil forarsages. Herved bliver Straffen noget højere end efter Lov 1864 § 7, men i og for sig er der heller ikke Grund til her at have en lavere Strafferamme end ved Eftertryk o. l. Nære fremmede Love behandle begge Tilfælde ganske ens, jfr. norsk Lov § 13, svensk Lov § 5, jfr. Lov af 10. August 1877 § 15, finsk Lov § 19, tytt Lov § 16, belgisk Lov Art. 23 m. fl. — Iøvrigt henvises til det om §§ 16, 17 og 19 ovenfor bemærkede.

Til § 39.

Denne Bestemmelse gennemfører for Kunstnerretten den samme Hovedregel om Rettens Varighed, som ifølge § 21 gælder ved Forfatterretten og slutter sig ogsaa i Formuleringen til denne. Herved forlænges Bestyttelsen, der ifølge L. 1864 §§ 2 og 3 varer 30 Aar, til at vare i 50 Aar. — Særlige Regler om anonyme og pseudonyme Kunstværker er det ikke fundet fornødent at foreslaa, da Tilfælde af denne Art ere saare lidt praktiske, ligesom der i alt Fald i Tilfælde af ulovlig Eftergørelse væsentlig her vil foreligge saadanne vægtige Motiver til at bevare Anonymiteten, som kunne forekomme ved litterære Arbejder.

Til § 40.

Denne Bestemmelse svarer paa en hvis Maade til Reglen i § 24 og har som denne sin Plads blandt Reglerne om Rettens Ophør. Reglen, der skal træde i Stedet for L. 1864 § 6 b. og kun give Kunstneren en noget videre gaaende Ret, idet det ikke kræves, at han særlig skal forbeholde sig

¹⁾ Jfr. norsk Lov § 11 c., finsk Lov § 18 Nr. 2, tytt Lov § 6 Nr. 4 m. fl.